

Mátrai erdő

Erdő,
megfejtethetlen, zöld álom,
nyár bújdosik a bokraidban
s árnyékos rigó.
Földből kifordult betyárcsonton
szöcskék napoznak időtlenül.

Megfejtethetlen történeted
vagyok én is már hetek óta,
járok föl-alá benned,
levelek, ágak recsegő visszhangja kísér,
töredékes a kezem, a riadozásom, a hangom,
valakinek majd újra kell
álmodnia az életemet.

Kopog a múlt a hátam mögött,
akár a félérett makk szeptemberben.
Erdő, erdő, nekem te Dante erdeje vagy,
isten zöld fogolytábora:
bármerre fordulok is: a halál elnagyolt
mondait hallom egy szakadékból
s eltévedt arcaimat látom tuskósodni
a gyökerestől kifordult fákban.

Esztergomi töredék

Alvó kutyák feje a nehéz porban
s itt-ott szétszórva kövek,
kidöntött fák és bazilika-árnyak:
Esztergom augusztus-éji töredékei.
Hazaérni én már csak itt érek haza.
Egy harang ballag velem a dombok
közé némán, mintha Isten bolondja volna.
Ling-leng a diófák közt, én meg mosolygok.
Minden porszem a házam népe itt
s minden fűszál. A kigyó is csak annyira
fél tőlem, amennyire a teremtések

*félnek egymástól kezdet óta.
Egy szál gyufa és egy szál csillag
kivételes tűzésben látom a kezem: itthon van,
ajtót nyit nekem s oszlatja el az örök sötétséget.*

Májusi sütkérezés

*Bólong, mozdul a fű,
aprócska, földi szél mozog tövénél
s aprócska versek bennem is.
Sok volt az emberugatás télen, sok a szégyen
s a ki nem mondható szavaktól súlyos a csömör.
De vége, vége: most kapok májustól
ajándékba egy hársfasort
s országnyi csöndet.
Minden iramló bogarat s iramló zenét
hozzám küldhettek vendégségbe*

Önarckép, egyetlen tollvonással

*Magam sem értem: sokszor ott álltam én,
ahová már csak egy madár
mert volna leszállni gyanútlanul.*

A járdára ejtett szőlőszemben

*Gyönyörű ős volt az idén is, napos november,
de mindenfelé öregek ténferegtek,
lassan mozogtak a verőfényben,
mint kukoricát morzsoló öklök.
A parkban, a körutakon lesütött szemmel jártam köztük.*

*Nem akartam, hogy lássák: az elmúlásra engem
csak a te újra és újra kitavaszkodó
tested emlékeztet.*

*A járdára ejtett szőlőszemben is azt kerestem:
hátha meglátom benne édes mozgalmasságod
utcai jelenetét,
az égbolttal összejátszó, kiirthatatlan mosolyodat,
körülpillézve sűrűn holtvárga levelekkel.*

ÁGH ISTVÁN

Viráglányok

Schéner Mihály műveire

NEFELEJCS

*Ebben a hegyre-völgyre áradásban
mikor egymásba habzik annyi szív,
valaki eltűnt, helyén árvaság van,
kinyílik a Nincsitt virága is,
úr csokrétája, kétkedés sápadt kékje,
tudakolom vizek partjainál,
az a valaki merre jár s mivégre?
még nem felejtett el talán,
csak a nefelejcs tudja hol, titokban
megsúgja, mit csinál.*

VADRÓZSA

*Makrancos Rosa canina
ebrózsa lenni nem akar,
se magyar Csipkerózsika,
se gyepürózsa gyepüben,
amikor tüskével üzen
neked virággal integet,
kerted ha volna védene,
hazád határán nyílana,
vándor vagy, mindenütt szabad,
vándor, vadrózsa mindened.*